

. . . . друго невиджамъ тѣзи минута освенъ земята цѣла покрита отъ тъма, потъпналъ съмъ въ хаоса на страшно сумнѣніе, не знамъ вече да ли има надъ насъ божества, или сме случайны творенія, и да ли задъ предѣлитъ на печалното и ограничено настояще трѣба да имамы надѣжда на бѣдѣще. Кажи ми прочее каква е твоята вѣра, развържи ако можешъ сумненіята ми.

— Не са чуды, отговори Назарянинътъ, нито че си былъ понапредъ въ заблуденіе, нито че заблуденіето ти сега са е обърнало на ппрронизмъ. Преди осемдесетъ години никой чловѣкъ не виждаше сществованіето на Бога, нито бѣдѣще опредѣлено и вѣрно задъ предѣлитъ на гроба. Сега новы догматы убѣждаватъ сѣкиго който може да слушж; на онѣзи конто иматъ очи отвори са вече Небето, Внимавай прочее и слушай.

И съ пламенна ревность и като чловѣкъ, който съ убѣжденіе вѣрва въ вѣрата, която искаше да предаде като огласява подобитѣ си, Назарянинътъ откри на Апикида истинността която извираше отъ обѣтованіята на Писаніето. Най напредъ той говори заради страститѣ и за чудесата на сына на вышныи и като говореше той плаччаше, и послѣ расказа славното възвасеніе на Спасителя и истѣлкува предсказаніята на откровеніето. Той описа еще каквы невестественны наслажденія очакватъ праведнитѣ въ рай, и огънтъ и мѣкытѣ конто сж жребіи на грѣшницитѣ.

Сумнѣніята въ която са вълнуватъ днесъ невѣрующитѣ немахж толкози сила въ древнитѣ времена въ духоветѣ на езычницитѣ. Тѣ бѣхж вече навикнали да вѣрватъ че боговетѣ сж живѣли на земята, че и тѣ сж приѣмали чловѣческій образъ и че сж участвовали въ чловѣческытѣ страсти, въ чловѣческытѣ трудове, въ чловѣческытѣ тревълненія. Защо ли друго Херкулесъ, жертвениницитѣ на когото кадахж бѣзчисленны народы, за какво друго той пренеси подвижитѣ си, ако не за доброто на чловѣццитѣ? за кой друга цѣль отдавахж на великаго Аполлона минимѣ му странствованія? Езычницитѣ обожавахж за богове законоположителитѣ на земята и благодѣтелитѣ на чловѣчеството и тѣзи признателность ги направи богове. Слѣдователно поевяванъето на Исуса на земята не мѣжаше да са гледа отъ езычницитѣ като евленіе ново и странно; но цѣльта на истиннаго Бога, който слѣзе на земята и претърпѣ смъртъ, колко по славна са показа на Апикида отъ онѣзи конто са приписваше на езыческытѣ лъжевы божества! Да ли не бѣше на истинна достойно за бога предпріятіе поевяванъето на Спасителя за да разсѣе облацитѣ отъ мрачныи върхъ на гората за да спасе отъ отчаяніе и